XXXIII. évfolyam 3. szám – 2021. május-június

MARANA THA

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

Jöjj el Uram! Jel 22,20

P. Dr. Aczél László Zsongor:

Hogyan erősít meg bennünket Isten a Szentlélek által?

K. I.:

A Szentlélek új emberré akar formálni

Az Egyház így imádkozik:

„E fénytől, mely tűzőn ragyog, homályba hull a déli ég: szívjuk szívünkbe lelkesen (a Szentlélek) kegyelme lángját s erejét!"

Részlet *P. Dr. Aczél László Zsongor: Hogyan erősít meg bennünket Isten a Szentlélek által?* című írásából, amely az újság 10. oldalától olvasható.

A Szentlélek *újjáteremti* a szívünket

Ami Urunk azért küldte el a Szentlelket, hogy *vigasztaljon* (Jn 15,26), *erősítsen*, *elvezessen az igazságra* (Jn 16,13). Ez azt jelenti, hogy ***nincs senki közelebb hozzánk, mint a Szentlélek***. De mégse tudunk úgy beszélni vele, mint Jézussal. Nem tudunk leülni vele a Tibériás tó partján, hogy beszélgessünk a halászatról. **A Szentlélek váratlanul jön, mint a szél**, ahogy Jézus mondta Nikodémusnak. Nem mutatja meg magát, hogy itt vagyok, de ha kérjük, **új szívet ad**. Nem mutatja meg az utat, de a szívünk mélyén ad egy csendes indítást: „erre menj" és **célba érünk általa**. Amikor sötétség vesz körül, **világosságot ad**. Ő a ***szeretet tüze***, amelyben el akarunk égni. De Ő a ***béke*** is, amit annyira szeretnénk elérni, de mindig elröppen, mint egy madár. Jézus azt is mondta róla, hogy Ő ***erőt ad*** (ApCsel 1,8) ***a tanúságtételhez, erőt ad a hűséghez, erőt ad a szeretetben való kitartáshoz***. Ezért nagy szükségünk van rá. **Hívni kell és várni, vágyakozni kell utána, hogy megnyíljon a szívünk és befogadjuk Őt!**

❶ Megváltoztat

Az Apostolok Cselekedeteinek könyve azt írja, hogy a **Szentlélek eljövetele megváltoztatta az apostolokat**. Annyira mások lettek, mintha a szívük teljesen kicserélődött volna. Aki félt, az bátor lett; aki irigy volt, az jószívű lett; aki hatalmat keresett, most szolgálni akart és meghalni Jézusért. Mindez néhány perc alatt. Ilyen változást nem lehet elérni pszichológiai ráhatással. Ez csak azzal magyarázható, hogy Pünkösd reggelén valóban kiáradt a Szentlélek az apostolokra. – A Szentlélek működése nem zárult le az első században! ***Mi is kérhetünk belső békét ebben a békétlen világban. Kérhetünk világosságot a sötétségben, kérhetjük, hogy múljon el a szívünkből minden félelem és minden aggodalom, mert az Úr velünk van! Velünk van és győzelmet ad***. A világtörténelem irányítása Jézus kezében van. Amikor eljön az idő, belép a történelem folyamatába és a jókat megjutalmazza, a bűnösöket megbünteti (Mt 25,31).

❷ Megújítja az Egyházat

Pál apostol azt írja: a *„Szentlélekben egy testté lettünk."* De arról is ír, hogy a Szentlélek rendeli el az egyes tagok szolgálatát az *„egész Egyház javára"*. Az Egyház az Atya és a Fiú dicsőségét szolgálja. De ez csak a Szentlélek által lehetséges. Amilyen különbség van a halott és az élő ember között, olyan különbség van a pusztán emberi szervezéssel létrejött egyházi közösség és a Szentlélek tüzével átjárt közösség között. Ezt nehezen értjük meg, mert szeretünk szervezni, szabályokat felállítani, irányítani. De a Szentlélekkel más a helyzet: **a Léleknek utat kell készíteni, várni kell, vágyakozni kell utána, ki kell könyörögni, ahogy az első Pünkösdkor történt a kilenc napi imádság folyamán**.

❸ A Lelket be kell fogadni

Jézus azt mondta az apostoloknak: *„Vegyétek a Szentlelket."* Keresztény küldetésünket csak a Szentlélek által tudjuk gyakorolni. Jézus azt mondta az apostoloknak, ne hagyják el Jeruzsálemet, amíg el nem nyerik a Szentlelket. Ennek a parancsnak a mi életünkre nézve is fontos következménye van. Egyrészt az, hogy nem vállalhatunk feladatot az Egyházban a Szentlélek nélkül, legyen az akár templomtakarítás vagy oltárszolgálat – másrészt meg azt is jelenti, hogy **meg kell tanulnunk az együttműködést a Szentlélekkel**. Mit jelent ez? Meg kell tanulni ***csendet teremteni a szívünkben***, meg kell tanulni ***engedelmeskedni olyan kérdésekben, amelyek nem tetszenek önző természetünknek***. És ***meg kell tanulni a hűséget hangulataink változásai között***. Ezért kérjük: **jöjj el, Szentlélek, áraszd el az egész világot!**

Katona István főszerkesztő

A Szentlélek új emberré akar formálni

Emlékezzünk rá, hogy Isten a teremtés után azt mondta az embernek: „Hajtsátok uralmatok alá a földet." És ezután következett a bűnbeesés. Azáltal van hasonlóságunk Istenhez, hogy értelmünk és szabad akaratunk van, hogy szeretőképesek vagyunk, és amiről talán ritkábban hallottunk, hogy képesek vagyunk uralkodni.

Amikor azt mondta Isten, hogy „hajtsátok uralmatok alá a földet", ezzel nagy terve volt. Mégpedig az, hogy az ember az egész teremtést abba a célba állítsa bele, amire Isten teremtette, vagyis a dicsőítésnek, az Isten felé közeledésnek a végső teljességébe. „Uralkodni" annyit jelent bibliai értelemben, mint mindennek megadni az **Isten-központúságát** és mindezt a **szeretetben való vezetéssel** megvalósítani. Teljesen más értelme van itt az uralomnak, mint az emberi történelemben, ahol nagyon sokszor zsarnoksággal és kegyetlenséggel párosul. Itt nem zsarnokságról van szó, hanem Isten felé való vezetésről, hogy az egész mindenséget vigyük oda Istenhez, hogy minden dicsőítse az Ő nevét. És ezt szeretetben tegyük.

Ezek után közbejött a **bűnbeesés**. A bűnbeesett ember nemhogy a világot nem tudta uralma alá hajtani, hanem saját magát sem. Itt kezdődött a megtörése ennek a parancsnak; az ember érezte a vágyat, hogy uralomra hivatott, de mindig rossz úton bontakozott ki ennek az uralomra hívásnak a megvalósítása. A megváltás helyreállította ezt a lehetőséget, hogy mi Krisztusban uralkodni tudunk a földön. Vagyis ez annyit is jelent, hogy uralkodni tudunk testünkön, uralkodni tudunk a Sátánon, uralkodni tudunk a szellemi és testi gyengeségeken. Természetesen nem mi, hanem **Isten ereje bennünk**.

Azáltal, hogy mi a Lélekben megújulunk és Krisztus él bennünk, az Isten-képűség újra megvalósul bennünk. Isten uralma élő lesz a számunkra.

A Szentlélektől új életet várunk – az Atya mindenkinek új életet akar adni

A mennyei Atya azért küldte Fiát erre a világra, hogy mindenki számára elhozza az új élet lehetőségét. Az Evangélium görög szó, annyit jelent, mint **örömhír**. Valóban a világ sötétségében, kiúttalanságában nagy örömhír volt az 2000 évvel ezelőtt, hogy Jézus Krisztusban újra helyreállt a teremtés. Minden ember fölismerheti általa, hogy új élete van, amely a Szentlélekben bontakozhat ki. Ez a mai világ úttalanságában is örömhír!

Mindannyian tapasztaljuk, hogy a keresztény emberekben nincs lelki erő. Csodálkozva kérdezzük, hogy vajon miért? Nincs lelki erő a tanúságtételre. Sok keresztény nem mer beszélni a hitéről. Ha a hitről van szó, lehajtja fejét, vagy kimegy az irodából a munkahelyén és zavart érez, amikor beszélni kellene Jézus Krisztusról vagy Isten művéről.

A második baj, hogy bűneivel kapcsolatban tehetetlenséget tapasztal meg magában. Nem tud győzelmet aratni a hibák, gyengeségek, bűnök és egyéb nehézségek fölött. Ez a szomorú tehetetlenség azt jelenti, hogy hiába szeretne jobb lenni, visszaesik a bűnbe. Ez nagy gyötrelmet jelent számára. Mindig szembetalálkozni saját gyengeségével, mindig elviselni egy csalódást önmagában, ez nehéz dolog. Sok ember félre is teszi a kereszténységét, mint valami hasznavehetetlen dolgot, amivel nem tud mit kezdeni. Igen ám, de ez mind azt jelenti, hogy nem ismerte még föl a kereszténység igazi üzenetét, ami **a Szentlélekben bontakozik ki**.

Ez azt jelenti, hogy a hitet nem élte át eredeti valóságában, úgy, ahogy azt Jézus Krisztus ránk hagyta, hanem megelégedett félmegoldásokkal és csodálkozott, hogy nem megy. Csodálkozik, hogy erőtlen, csodálkozik, hogy szomorú és tehetetlen, és nem fedezi fel, hogy ennek a bajnak a titka a **Szentlélek hiányában** van. A Szentlélek által kaphatna erőt, örömet és lendületet. Nincs elég erős hite és bizalma, hogy ezt elkérje és ezen az úton elinduljon.

A keresztény ember nagy hiányával állunk szemben. A **Szentírás** itt van előttünk, olvassuk és mégis megmarad a „betű" szintjén. Nem érinti meg személyes életünket és sok keresztény életében minden marad változatlanul. Úgy is lehetne fogalmazni, hogy egy Szentlélek-vákuum van a keresztények életében. Egy nagy üresség, ami állandóan kiált a Szentlélek után. Minél több keresztény fedezi fel, hogy a megoldás a Szentlélekben van, annál többen fognak megújulni hitükben és annál inkább eltölti őket a hit öröme és bátorsága.

Gondoljunk arra, hogy az elgyengült apostolok a Szentlélek által tudták meghódítani Jeruzsálemet és a világot. Szinte újra és újra el kellene olvasni a feltámadás utáni jeleneteket és az Apostolok cselekedeteinek az első részét, hogy egészen mélyen megérezzük, milyen ugrásszerű változás történt az apostolok életében. Valóban gyengék voltak, valóban tudatlanok voltak. Képtelenek bármilyen cselekvésre, nem volt semmi elképzelésük arról, mit csináljanak, hova menjenek. Amikor viszont eljött a Szentlélek, mintha kicserélték volna őket: biztos céltudat, bátor kiállás volt bennük, volt mondanivalójuk, volt erejük és örömmel hirdették az Úr tanítását.

Ezt a **változást** akarja nekünk adni Isten. Mert elgyengült a hitünk és a Lélekkel való kapcsolatunk. Ő egy új történelmet akar kezdeni velünk ebben az évszázadban! Érezzük meg, hogy egy új korszaknak vagyunk a sodrásában. Érezzük meg, hogy valami egészen más következhet a világra, ha tudunk együtt lépni és merünk együtt lépni Istennel. Ha valami régi, használhatatlan és rossz, azt merjük elhagyni és merjünk bízni abban, ami új és ami igazán úgy tekinthető, mint ami Istentől jön és ami megváltoztatja az életünket.

Mit jelent a Lélekkeresztség?

Az Apostolok Cselekedetei 1. fejezetének 5. versében van ez a mondat, hogy Jézus küldi az apostolokat, hogy menjenek vissza Jeruzsálembe, mert ott a Szentlélek majd leszáll rájuk.

Amikor a kisgyermeket a szülők elviszik megkeresztelni, akkor Krisztus megpecsételi szívüket; lepecsételi, az Ő testébe iktatja és Lelkét kiárasztja rájuk. A keresztség által az Egyház tagja lesz az a gyermek és kiárad rá a Lélek.

Ezzel kapcsolatban gondoljatok arra, hogy amikor a Szűzanya elment és meglátogatta Erzsébetet, akkor Erzsébeten keresztül a kisgyermek szívében is kiáradt a Lélek: azt írja a Szentírás: *„már anyja méhében betelt Szentlélekkel."* Igenis lehetséges öntudatlan állapotban is a Lélek kiáradását befogadni!

Igen ám, de a későbbi években találkozunk a **világ rossz hatásaival**. Szétárad bennünk a világ bűne is, nemcsak a Lélek. És ahogy járunk a világban és találkozunk az emberekkel és megtapasztaljuk gyengeségeinket, bűneinket, a különféle nehéz körülményeket, meg vívódásokat, gyermekkori megaláztatásokat, problémákat, egyszerűen annyira elgyengül bennünk a Lélek működése, hogy túlsúlyba kerül a világ szellemisége és erőtlenné válik bennünk a Lélek. Úgy lehetne ezt kifejezni, olyan lesz, mint egy áramfejlesztő, amely olyan gyenge áramot fejleszt, hogy semmit sem lehet vele működtetni. Tehát ez az áramfejlesztő – nevezzük így most a Szentlelket – a lelkünk mélyén ott van, de nem tapasztaljuk meg világosságát. Nem tapasztaljuk meg az áram erejét, ott van a lelkünk mélyén, de erőtlenül és gyengén. Ez nem az ő hibája, hanem a mi hibánk, hogy ezt így legyengítettük.

Vagy azt a hasonlatot is lehetne mondani: olyan, mint egy **virág magja**. A mag hosszú ideig van a földben, és amikor a napsugár ráragyog, akkor felnő és kibontja szép szirmait. Tehát felnőttkorban a Lélekkeresztség olyan, mint amikor a virág szárba szökken és kitárja szirmait.

A Szentlélekkel kapcsolatban lényeges a **személyes odaadás és elfogadás**. Isten úgy kezel bennünket, mint szabad akaratú személyeket. A mi akaratunk, kérésünk nélkül Ő semmit nem akar bennünk létrehozni. Semmit nem akar nekünk adni az Ő gazdagságából, amire nem vágyódunk és nem kérjük azt. Ha mi kérjük a Szentlelket és valóban el is akarjuk fogadni, akkor Isten nekünk adja az Ő Lelkét. Ez a **hit lépése**, hogy nekünk lehet ezt kérni, mert Jézus megígérte.

Lukács evangéliumában (11,13) olvassuk, hogy amikor az Úr mondta, hogy *„ti bár rosszak vagytok és tudtok jót adni egymásnak, mennyivel inkább adja a Szentlelket mennyei Atyátok azoknak, akik kérik tőle"* – akkor ez azt jelenti, hogy mi ezt elfogadhatjuk, hogy erre képesek vagyunk, hogy lelkileg meg-

nyíljunk a Szentlélek előtt és befogadjuk Őt. Ez valóban megtörténik és valósággá válik. Előtte személyes **döntést** vár tőlünk az Úr **Ömellette**. Mire vonatkozik ez a döntés?

Döntünk amellett, hogy **tanítását elfogadjuk**, ami annyit jelent, hogy elutasítjuk magunktól a bűnt, szakítunk vele és ígéretet teszünk arra, hogy tényleg tanítványi életet élünk. Az evangéliumi üzenetet tartjuk a legfontosabbnak és modern világ ide, modern világ oda, mi azt tartjuk a legmodernebbnek, amit Jézus Krisztus nekünk mondott. Ezt tartjuk életünk igazi normájának, amihez napról-napra igazodunk. Ha ez a döntés megszületett bennünk, akkor leszünk alkalmasak arra, hogy a Lélek felé meg tudjuk tenni ezt a lépést.

Nagyon fontos, hogy ez egy új, **személyes kapcsolatnak** a kibontakozását jelenti. Ez nem olyan, mint egy Kossuth-díj, amit valamikor a mellünkre tűztek és mutogathatjuk még az unokáinknak is, hogy „nézzétek, nagyapátok milyen okos volt valamikor". Nem egy dologi tényezőről van szó, amit birtokolhatunk, kezünkbe vehetünk és rendelkezhetünk fölötte, hanem egy szellemi ajándékról, ami elindul bennünk és egyre nagyobb mértékben járja át az életünket, ha odaadjuk a szívünket. Amilyen mértékben átadjuk az életünket, annyira fogja azt átjárni és birtokba venni a Szentlélek. Ez egy új kapcsolat elindulása bennünk. Ha újra engedetlenek vagyunk iránta és a világ felé fordulunk, akkor megint elgyengül bennünk a Szentlélek működése. De ha megmaradunk készségesnek, akkor egyre nagyobb mértékben fog vezetni minket és egyre inkább átjárja életünket.

Gondoljunk a **házasságra**. Ott szintén megtaláljuk ezt a jellemző vonást. Amikor a párok kimondják az „igen"-t, ez nem egy varázsszó, hogy most már életük végéig boldogságban fognak élni a házasfelek, hanem **mindennap meg kell ajándékozniuk egymást a szeretettel**, aminek a mindennapi kisebb-nagyobb szolgálatban kell megnyilvánulnia. Egy kapcsolatra mondják ki az igent, ami a jövőben lehet küzdelmes, veszélybe kerülhet, megsérülhet, lehet gond vele, de ugyanakkor benne van a hallatlan öröm lehetősége is, ha egymás iránt a teljes odaadás és szeretet szellemében élnek.

Így lehet megérteni a Lélekkeresztséget is: kimondjuk az **igent az Úrnak**, elfordulunk a bűntől és az Ő tanítása szerint akarunk élni és ehhez kérjük a Szentlelket. Ekkor a Lélek valóban betölti a szívünket, de ez attól függ, mennyire adjuk Neki az életünket. Ettől függ, hogy a Lélek öröme és lendülete milyen mély lesz bennünk, akár életünk végéig.

Lényeges még, hogy különbséget tegyünk a **megtapasztalás** és a **Lélek-elnyerése** között. Mert a Lélek elnyerése hitben történik! Kérem a Lelket, imádkoznak értem és hiszem, hogy az Úr ajándékaképpen elnyerem a Lélekkeresztséget, a Lélek kiáradását. De hogy azt én hogyan tapasztalom meg és mikor, ez teljesen különböző. Ez attól is függ, hogy kinek milyen a természeti adottsága. Attól is függ, hogy ki mivel tud az Úrhoz közelebb jutni, kinek milyen ajándékképpen adja ezt az Úr. Van, aki a megtapasztalást úgy éli át, mint **könnyebbséget**, valami **nagy békességet** vagy **bátorságot**. Előtte tele volt félelemmel, de ettől kezdve nagy biztonságérzés fogja el, úgy érzi, **Isten vele van és nem lehet semmi baj**.

Van, aki úgy éli meg, mint valami **nagy örömet**. Kifejezetten egy belső, állapotszerű **örömet**, heteken keresztül tele van ujjongással. Van, aki úgy tapasztalja meg, mint **jelenlétet**, hogy Isten jelen van az életében. Csendes, szelíd közelséget tapasztal meg, különösebb ujjongás nélkül, de megtapasztalja a jelenlétnek a valóságát. Más úgy tapasztalja meg, mint **erőt**. Hogy máskor a munkától sokkal jobban elfáradt, most meg többre képes. Kétszer annyira is képes, különösebb fáradtság nélkül. Az a lényeg, hogy együtt haladjunk az Úrral, és ne akarjunk csak egyfélét megtapasztalni, mert akkor a Sátán majd elbizonytalanít, hogy ha én nem úgy tapasztaltam meg a Lelket, mint a másik ember, akkor talán nem is nyertem el a Lélekkeresztséget. Erre vigyáznunk kell, hogy ne akarjunk csak egyféle formában valamit elnyerni, hanem **hagyjuk szabadon az Urat, hogy Ő úgy adja és akkor adja, amikor és ahogyan Ő jónak látja**. Csak az a fontos, hogy nyitottak legyünk a szívünkben vágyódjunk a Lélekkel való találkozásra és imádságos szívvel legyünk együtt Vele. Hálaadó, dicsőítő, imádságos szívvel, s azzal az élő hittel, hogy ez valóság. Ha az Úr megígérte, akkor tényleg oda is adja, el is nyerhetem Tőle ezt az ajándékot.

A hit és a vágy fölélesztése

Mindenképpen hitbeli lépést és őszinte vágyat kér tőlünk az Úr, hogy ez számunkra valóságos történés legyen.

A hit nemcsak azt jelenti, hogy ismerem a hitigazságokat és ezekre igent mondok, hanem van egy engedelmesség oldala a hitnek, hogy meg akarom tenni azt, amit az Úr kér tőlem. És van egy harmadik oldala, a megtapasztalt hit, amikor úgy tekintem az Úr ígéretét, hogy az most történik velem, én most várom azt, amit nekem az Úr ígért. Ez a várakozó és gyermekien ráhagyatkozó, bizalomteli hit, ami nagyon fontos az ajándék elnyeréséhez.

K. I.

Mária-jelenések
az utóbbi századokban

1975-1981

4. rész

Akita (Japán) I.

Az akitai Miasszonyunk egy Szűz Mária-jelenés, amelyet a katolikus egyház elismert.

Akita a Japán-tenger északi partvidékén fekszik, Honsú szigetén Japánban.

1975. január 4. és 1981. szeptember 15. között összesen százegyszer könnyezett a szobor. A Niigatai egyházmegye püspöke négy alkalommal látta ezt, és egyszer megízlelte a folyadékot, melyet sósnak talált.

- A Szűz Mária szobor jobb keze vérzett;
- a szobor izzadt, mely kellemes illatot árasztott;
- könny folyt a szobor szemeiből;
- természetfeletti okok miatt.

1975. januárjában laboratóriumba viszik a könnyeket és a vért. Szagiszaka, az Akitai Egyetem orvos karának törvényszéki professzora tudományosan megvizsgálta a szobor könnyeit, és arra a megállapításra jutott, hogy valóban **emberi könnyekről van szó**. A vérről is bebizonyosodott, hogy **emberi vér** jött a szoborból.

Egy koreai asszony agydaganatból való hirtelen meggyógyulása is akkor következett be amikor koreai papok az ő felgyógyulásáért imádkoztak az akitai Miasszonyunkhoz. A püspök maga utazott el Szöulba, hogy találkozzon a felépült beteggel. Szaszagawa asszony a teljes siketségből 1982. május 30-án gyógyul ki az Oltáriszentség imádása közben. Joseph Ratzinger bíboros a jelenséget megbízhatónak tekintette és 1988 júniusában hitelt érdemlőnek találta.

Augusztus 3-án a szobor figyelmeztetőleg beszél egy nagy büntetésről. Szeptember 29.: A vérzés elál, de könnyek jelennek meg a szobor arcán. Október 13.: A jelenés a jövőben nagy-nagy vízáradatot és tűzesőt jósol, és hogy az ördög beszivárog az egyházba. Mindezek a világ meg nem térése miatt vannak és azért, mert nem tartanak bűnbánatot az emberek. Amit tehet ez ellen a hívő, a szüntelen rózsafüzér ima.

Japán történetének legnagyobb földrengése és szökőára 2011. március 11-én volt. A földrengés epicentruma mindössze 90 mérföldnyire volt a jelenés színhelyétől. A várost minimális kár érte, jórészt elkerülte a katasztrófát. A szökőárban 30 000 ember halt meg.

Szaszagava Ágnes

Szaszagava Ágnes 1930-ban született. 1973. május 12-én belép a Legméltóságosabb Oltáriszentség Szolgálóinak kolostorába. 1973. június 12-én erős fényt lát az oltár felől. 1973 júniusában stigmát kap, csütörtökön kezdődik a fájdalom és pénteken, szombaton bal kezén vérző keresztet talál. Július 6-án a szobor beszél hozzá, mely fényességet áraszt. 1974. májusában egy angyal azt ígéri, átmenetileg visszakapja a hallását, majd később meggyógyul. 1974. október 13-án Ágnes ideiglenesen visszakapja a hallását. 1975. decemberében az angyal újra megjelenik. Az angyal arra kéri, olvassa el a Teremtés könyvéből a 3,15 részt.

Első üzenet (1973. július 6.)

Leányom, novíciám, engedelmeskedtél nekem, amikor feladtál mindent, hogy kövess engem. Fájdalmas a füled fogyatékossága? A süketséged bizonyosan meggyógyul majd. A seb a kezeden szenvedést okoz? Imádkozz engesztelésül az emberek bűneiért. Ebben a közösségben mindenki az én pótolhatatlan leányom. Jól szoktad mondani az Eucharisztiát szolgálók imádságát? Akkor imádkozzuk ezt együtt.

Jézus Legszentebb Szíve, aki valóban jelen vagy az Oltáriszentségben, felajánlom a testem és a lelkem, hogy teljesen eggyé legyen a Te Szíveddel, hogy feláldozzák minden pillanatban a világ oltárain, és dicsérje az Atyát, könyörögve, hogy eljöjjön az Ő Királysága. Kérlek, fogadd el alázatos felajánlásomat! Használj engem a Te akaratod szerint, az Atya dicsőségére és a lelkek üdvösségére! Legszentebb Szűzanya, sose engedd, hogy elválasszanak engem Szent Fiadtól! Kérlek, óvj és védelmezz, mint a Te különleges gyermekedet! Ámen.

Amikor az ima véget ért, a mennyei hang azt mondta: Imádkozz sokat a pápáért, a püspökökért és a papokért! Keresztelésed óta mindig hűségesen imádkoztál értük. Továbbra is imádkozz nagyonnagyon sokat értük. Mondj el mindent elöljáródnak, ami ma történt, és engedelmeskedj neki mindenben, amit mond. Ő azt kérte, hogy buzgón imádkozzatok.

Dr. Molnár Gyula

– **FOLYTATJUK.** –

Megkeresztelve és az Eucharisztiából forrásozva

„Megkeresztelve, igen, de egyúttal az Eucharisztiából forrásozva is."

Hol máshol találhatnánk erőt és támaszt, ha nem az Eucharisztiában rejtőző Jézusban? Az imádó lelkek hivatása abban rejlik, hogy minden nap jobban felfedezzék, mit sem ér emberi segítségben bízni, hisz mindig fennáll a veszélye a csalódásnak. Ezért megpróbáltatásaink és szenvedéseink által Jézus az Eucharisztiában annyira közeli és elérhető élő személyének egyre tisztább és odaadóbb szeretetére hív meg minket.

Megkeresztelve, igen, de az Eucharisztiából forrásozva is, hogy amennyire csak lehetséges, olyanok legyünk, mint Jézus és vele legyünk, hogy képére és hasonlatosságára formálódjunk egészen addig, amíg sikerül magunkat vele ***azonosítani***! Ha már Jézus, az Atya egyszülött Fia Eucharisztiává lett, akkor nekünk, akik kegyelemből Isten gyermeke lettünk, egyre inkább a Szentségi Jézushoz kell hasonlóvá válnunk földi életünk folyamán.

Meg kell próbálni az Eucharisztia imádásán keresztül a Szentségi Jézustól engedni formálni magunkat. Így mindennap egy parányival jobban hasonlítunk majd hozzá, és az Atya szeretett gyermekeivé válunk.

A szerető imádás lelkületében eggyé válunk Jézussal, elveszítjük magunkat benne, ahogy az Evangélium mondja: *„Aki elveszíti életét, megnyeri azt."* Minél inkább elveszünk Jézusban nemcsak neki, hanem benne adva át magunkat, annál inkább fogunk az ***Eucharisztiából forrásozóvá*** válni. Amikor aztán eljön hazatérésünk napja, az Atya erről fog felismerni minket Királyságában. Ez lesz a mi menyasszonyi ruhánk. Menyasszonyi ruhánk magunkra öltése – más kifejezéssel – az ***Eucharisztiából forrásozás***.

Ez nem a magunk erejéből történik, hanem Jézus drága – Teste és Vére árán szerzett – ajándéka azért, hogy minket hozzá hasonlóan bizonyos mértékig „makulátlanná", a keresztáldozat által újonnan teremtette, szeretete nagy szentségének köszönhetően az Eucharisztiából forrásozóvá tegyen.

Az Atya így felismer minket és milyen nagy öröm számára, aki nekünk adta szeretett Fiát, hogy szerte a földön, mindenütt a világban vannak olyan emberek, Isten gyermekei, akik – amennyire csak lehetséges – Fiára hasonlítanak.

Micsoda dicsőség az Atya számára – az egyetlen, valódi Eucharisztiából forrásozó – sok fiát magához gyűjteni! Hogyan is lehetne ezt jobban kifejezni? Ezek a szavak csak hebegések, melyek aztán dicsőítésbe csapnak át!

Az Eucharisztiában rejtőző Jézus élő Személyének való odaszentelésünk által Jézus maga hív az Eucharisztia csodálatos – egyben alapvető – felfedezésére.

Jézus Teste és Vére az Eucharisztiában! Ez olyan ajándék, amely minden megkeresztelt életére kihat, hisz mindnyájan az Eucharisztiából forrásozó életre vagyunk hivatottak. Bár ez a kegyelem az Imádás Hajlékaira lett bízva, de valójában minden megkereszteltre és az egész Egyházra kihat, mivel személyes önátadásunk az élő Jézusnak az Eucharisztia által továbbgyűrűzik az egész világra.

Azért szenteljük oda magunkat az Eucharisztiában rejtőző élő Jézusnak, hogy ezáltal megszenteljük a világot. Csodálatos apostoli dimenzió ez: ***magunk odaszentelése*** az Eucharisztiában levő élő Jézusnak azért, hogy ***ezáltal legyen a világ*** az Eucharisztiában levő élő ***Jézusnak szentelve***. Amint ez megtörtént, Jézus újra eljöhet dicsőségben.

Jézus azonban tőlünk várja ezt a munkát. Ne féljünk hát elindulni!

Megkereszteltként az Eucharisztiából forrásozni – erre kaptunk meghívást. Ez az imádó lelkek hivatása, melyet mindenütt hirdetniük, terjeszteniük kell. Mi, akik Isten kegyelméből megkereszteltek lettünk, pontosan érezzük az elhívást arra, hogy az Eucharisztiából forrásozzunk.

Ahhoz, hogy egy ilyen hívásra válaszolhassunk, tudatában kell lennünk annak, hogy ez az Eucharisztiában levő Jézus mintájára odaadott Testet és kiontott Vért jelent.

Úgy gondolom, hogy a szenvedés dimenzióját az Eucharisztiához fűződő szeretetünkön keresztül érthetjük meg Jézus értünk ontott Vére okán. Én itt Jézus nyomatékos szavaira gondolok röviddel szenvedése előtt: *„Senki sem veszi el tőlem (életemet); én adom oda magamtól"* (Jn 10,18).

Ez igaz, senki sem vehette el Jézus életét. Ő maga szabad akaratából adta oda. Isten Fiaként lett volna hatalma arra, hogy ne essen Júdás csapdájába, és ne engedje magát a katonáktól elfogni. Hisz a katonák is hátrahőköltek és a földre estek, mikor azt mondta nekik: *„Én vagyok! (Akit kerestek)"* (Jn 18,6).

Igen, Jézus elmenekülhetett volna a halál elől. De Atyja akarata szerint életét adja értünk, vagyis inkább különlegesen értékes ajándékként nekünk ajándékozza magát. Nagycsütörtök szavainak is – melyet minden szentmisén elmondunk – ez az értelme:

„Ez az én Testem, mely értetek adatik.
Ez az én Vérem, mely értetek
kiontatik."

Hatalmas jelentőséggel bír ez számunkra! Ha a megpróbáltatások és szenvedések eljuttatnak odáig, ki bírjuk mondani:

„Ó, Isten! Én Istenem, ezt a szenvedést senki sem veheti el tőlem, elfogadom, sőt mi több, neked adom, neked ajánlom, önként! A szeretetembe és a szívembe fogadom, hogy az Eucharisztiában hozzád hasonlóvá váljak mindnyájunk üdvözülését segítve."

A szenvedés jelentősége, a Test odaadása és a Vér kiontása! Mindenki, minden megkeresztelt, aki arra törekszik, hogy az Eucharisztiából forrásozzon, imádó szeretettel valóban ki tudja mondani Jézusnak:

„Uram, senki sem veszi el az életemet, hanem én adom Neked ajándékba válaszképpen szeretetedre. Szegényes szeretetemmel Neked ajándékozom ezt a szenvedést, ezt a megpróbáltatást, ha elfogadod. Parányi szeretetemmel és hatalmas »igen«-emmel felajánlom Neked életemet, ezen a – világ szemében észrevehetetlen – módon."

Igen, egyedül Jézussal tudjuk kimondani ezeket a szavakat úgy, ahogy Jézus. Csak az Eucharisztia iránti szeretetünk teszi lehetővé, hogy ilyen messzire merészkedjünk.

Saját magunktól nem vagyunk erre képesek, mert gyengék vagyunk és nagyon ránk nyomja bélyegét az áteredő bűn.

A bűnbeesés óta, annak következményeként a bűn, a szenvedés és halál támadásában élünk.

Nekünk azonban, akik kegyelemből megkereszteltek vagyunk és gyenge akaratunkkal az Eucharisztiából szeretnénk forrásozni, szakadatlanul gondolnunk kell arra, hogy szívünkben, sőt testünkben az Eucharisztia jelét hordjuk.

Olyan ez rajtunk, mint egy sérülés helye; a szeretet sebét viseljük az Élet Erejéből, a Feltámadás Erejéből és az Eucharisztiában rejtőző Jézus szeretetének erejéből. Isteni pecsétet hordunk magunkon; örökké tartó pecsétet!

„Aki eszi az én Testemet,
és issza az én Véremet,
annak örök élete lesz."

Micsoda örömteli reményforrás ez számunkra!

A szenvedés, a bűn és a halál nem töltenek el többé szorongással akkor sem, ha néha azt mondjuk: *„Istenem, ha lehet, múljék el ez a kehely tőlem!"* (Lk 22,42), mert a Szentségi Jézus érinti meg szívünk és testünk mélyét is.

Marie-Benoîte ANGOT

(Részlet Marie-Benoîte ANGOT: *Az Imádás Hajlékai* című könyvéből [Marana Tha Kiadó, Bp., 2014.])

Hogyan erősít meg bennünket Isten a Szentlélek által?

Imádkozzuk a 99. számú éneket:

1. Ó, alkotó Lélek jövel, és szívünk,
lelkünk töltsed el.
Te alkotád a szíveket, hozd nékik
bő kegyelmedet.

3. Te hét ajándok kútfeje,
Atyánk kegyelmes jobb keze,
Az Úr erős ígérete, sugalmas ajkak ihlete.

5. Űzd messze tőlünk ellenünk,
szent békességed add nekünk,
Te járj, vezér, utunk előtt,
veszélytől védjen szent erőd.

Legutóbb arról elmélkedtünk, hogy a Szentlélek az értelmünket kegyelme fényével megvilágosítja. A Szentléleknek azonban nemcsak az a tevékenysége, hogy értelmünket megvilágosítsa, vagyis hogy meglássuk, mi a jó, hanem az is, hogy az akaratunkat megerősítse, vagyis hogy erőt kapjunk tőle, és meg is tudjuk valósítani a jót.

A szemlélődő ima **Isten nagy tetteinek a szemlélése**, tehát figyeljünk Isten cselekvéseire

Hogyan közelít Isten hozzánk, hogy megerősítsen a Szentlélek által?

1. Isten megígérte a Szentlelket. Zakariás prófétánál üzeni: *Azon a napon kiárasztom az imádság és a jóindulat lelkét* (Zak 12,10). Ez Pünkösd napjának a megjövendölése. Ennél a kinyilatkoztatásnál is érvényes, hogy amit megírtak az ószövetségi Szentírásban, azt mind *a mi okulásunkra írták* (vö. 1Kor 10,11). Ez a jövendölés is Krisztushoz vezet minket, aki megígérte nekünk a Szentlelket (vö. Jn 14,16).

2. Isten nemcsak megígérte a Szentlelket, hanem **Pünkösdkor ki is árasztotta őt**.

Mennybemenetele után tíz nappal Jézus *ugyanabban az emeleti teremben* (vö. ApCsel 2,1) adta az ő Lelkét, a Szentlelket is az apostoloknak, amelyben Nagycsütörtökön, az utolsó vacsorán az ő testét és vérét adta nekik: *Mintha csak heves szélvész közeledett volna, zaj támadt az égből, és egészen betöltötte a házat, ahol összegyűltek. Majd pedig szétoszló tüzes nyelvek lobbantak fel előttük, és leereszkedtek mindegyikükre. Valamennyien elteltek Szentlélekkel* (ApCsel 2,2-4).

3. Szentlelkével **bekapcsolt bennünket is az ő isteni szeretetközösségébe**.

Érdemes szüntelenül szemlélni Isten nagy tetteit, amelyekkel megteremtett, majd Fia által megváltott a bűntől, és elküldte Pünkösdkor a Szentlelket. Tehát szabad kívánkoznunk a Szentlélekkel való betöltetés után. Erre Szent Pál apostol is buzdít: *Urunknak, Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek.* Ez tehát az ismeret világosságát adó Szentlélek. Majd így folytatja: *Gyújtson lelketekben világosságot, hogy megértsétek, milyen reménységre hívott meg benneteket, milyen gazdag az a fölséges örökség, amelyet ő a szenteknek szán* (Ef 1,17-18).

4. **Világosságot gyújt bennünk** a Szentlélek által.

Belső megértést ad reményünkről, hogy a mennyben majd az Isten életében részesedhetünk: Őt színről színre láthatjuk ott, vagyis szemlélhetjük, és a szeretetben eggyé lehetünk azzal, akit szemlélünk. A szemlélődő imádság ugyanis mindig szerető nézés, **gyönyörködő visszatekintés** arra az Istenre,

aki előbb ránk tekintett, és már nekünk ajándékozta magát a szeretetben. Isten – aki ilyen fölséges hivatást adott nekünk – nemcsak egy elméleti ismeretet közöl, tudniillik hogy mi lesz az ember életének végső kibontakozása, hanem képesít is rá a Szentlélek erejével.

5. **Isten magához vonz minket** a Szentlélek által.

A Szentlélekkel megtisztít és megszentel minket, vagyis segít, hogy az üdvösség útján előre haladjunk, amelyen szüntelenül vonz magához a szeretet által. Minél kevesebb ugyanis bennünk a bűnhöz, az evilághoz vagy az önmagunkhoz való ragaszkodás, a Szentlélek annál akadálytalanabbul tud beáradni az ember lelkébe, vagyis annál maradéktalanabbul tud betölteni minket a Szentléleknek nemcsak a világossága, hanem az ereje is. (…)

Mit tehetünk azért, hogy beleáradjon a szívünkbe a Szentlélek?

1. Az imában **engedjük, hogy beleáradjon szívünkbe** a Szentlélek az ő ajándékaival: *A bölcsesség, az értelem, a tanács, a tudomány, a jámborság, az istenfélelem és a lelki erő ajándékaival* (vö. Iz 11,2), illetve *gyümölcseivel* (vö. Gal 5,22). Különösen a *lelki erőt* kérjük, amellyel Isten maga képesít arra, hogy a rosszat elkerüljük és a jót megtegyük. Ez egyébként is a szent Istennek a stílusa, aki sohasem tesz rosszat, hanem mindig jót tesz. Ez a lelki erősség által való törekvés a szent életre, a szent élet cselekedeteire, hasonlóvá tesz minket a szent Istenhez. Ó, de ősi vágya ez az emberiségnek! A bűnbeesés alkalmával is ez volt a nagy kísértés, a sátán sugallata: *Isten jól tudja, hogy amely napon abból esztek, szemetek felnyílik, és olyanok lesztek, mint az istenek, akik ismerik a jót és a rosszat* (Ter 3,4).

Ez a magatartás pedig – amely a Szentlélektől származik – már nem az istenellenes lázadásnak a stílusa, hanem a krisztusi engedelmességnek a megvalósulása bennünk, az ő titokzatos Testének tagjaiban. Kivirulnak bennünk *a Szentlélek gyümölcsei: Szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szerénység, önmegtartóztatás, tisztaság* (Gal 5,22-23).

A Szentlélek gyümölcsei között is *legnagyobb a szeretet* (1Kor 13,13). **A szeretet a legnagyobb erő a világon!** A szerelmesek egymásért való áldozathozatala, a szülőknek a gyermekeikért való áldozatkész élete, illetve a gyermekeknek a szülők iránti szeretete és hűsége állandó témája a világirodalomnak. Ez az erő, amely **mozgatja minden ember életét: a szeretet**. Amikor Isten a szeretet Lelkével tölt be bennünket, akkor ő ezt az erőt ajándékba adja. Micsoda világosság, micsoda megvilágosodás, hogyha tudjuk, hogy ez a szeretet – amely bennünk van – honnan és kitől származik!

2. Engedjük, hogy **beleáradjon szívünkbe az öröm Istene!** S akkor elmondhatjuk: „Örömöm az Isten!” A szomorúság milyen erőtlenség, az öröm pedig micsoda hajtóerő! A bánat a test egészségét is aláássa, az öröm pedig a testet is vitalitással látja el. A Szentlelket nem véletlenül mondjuk alkotó Léleknek: újjáalkotó Lélek ő. Ha *testünk gyarló, lankadunk, ő mindig éber gyámolunk* (vö. Ho. 99/4).

3. Engedjük, hogy **a Szentlélek eltöltsön bennünket vigasztalásával!** Amikor Jézus az utolsó vacsorán megígérte az apostoloknak a Szentlelket, akkor azt mondta: *Kérni fogom az Atyát, és más vigasztalót ad nektek: Az Igazság Lelkét, aki örökké veletek marad* (Jn 14,16). Ő *a Paraklétosz* – így mondja görögül a Biblia – ő *a Vigasztaló*, a Szentlélek.

Az imádságban – amelyben Isten tölt el bennünket az ő vigasztaló Lelkével – megvigasztalódik a szívünk. Ez az imádság már nem fáradtságos erőfeszítés, hogy „Jaj, el ne szaladjanak a gondolataim!”, hanem a csendes befogadás, a megvigasztaltság állapota, az Istenben való megpihenésnek a gyönyörűsége. *Mint akit szülőanyja vigasztal* (Iz 66,13), cirógat, úgy vigasztallak én is titeket, mondja az Úr.

4. Engedjük, hogy **a Szentlélek eltöltsön bennünket a közösség ajándékával!** Az Egyház Krisztus titokzatos teste, amelyet a Szentlélek éltet. *Isten gyermekeinek nemcsak a teste és a vére közös* (vö. Zsid 2,14), hanem a lelke is. A Szentlélek hozza létre a közösséget nemcsak egymással, hanem Krisztussal, és rajta keresztül az Atyával. Az Egyház nemcsak azoknak az embereknek a közössége, akik a tisztítóhelyen, vagy a mennyországban élnek, hanem Istennek a földön *szétszóródott gyermekeinek* (Jn 11,52) közössége is, akiket a Szentháromság gyűjtött össze. Isten háza vagyunk, Egyháza, vagyis „egy háza”. *Isten úgy adta a vigasztaló Szentlelket, hogy ő örökké velünk maradjon* (Jn 14,16). Jelenléte tehát állandó az Egyházban.

5. Engedjük, hogy **a szívünkbe áradjon a Szentlélekből fakadó szeretetnek a tüze!** Amikor Istenre gondolunk, s amikor felismerjük Isten jóságát – amellyel a létbe szólított minket, az ő létébe hívott, hiszen *benne élünk, mozgunk és vagyunk* (ApCsel 17,28), és amellyel megvilágosítja értelmünket az ő isteni kegyessége –, akkor a rá gondolás folya-

mán egyszer csak fellobban a lelkünkben a szeretet tüze, ez a hatalmas isteni erő. Jobban mondva **„észrevesszük"** ezt a tüzet, felnyílik szemünk a látásra. Vegyük észre tehát a bennünk élő Istennek a szeretet-lángolását, aki egyre jobban lángra lobbantja szívünket. Az ember csak annyit tapasztal az imának ebben a fokozatában: „Valami szellemi láng lobog benne felfelé, az Istenhez!"

A kontemplatív magatartással **engedjük egyre magasabbra lobogni** magunkban ezt a szeretet-lángolást. A lelki élet útjának eme szakaszán járó embernek az a feladata, hogy ne akadályozza Isten tevékenységét a lelkében. Ne fojtsa el a lángot, hanem óvja! Jaj, *a lelket ki ne oltsátok!* (1Tessz 5,19) – figyelmeztet az apostol.

Az Egyház pedig így imádkozik: „E fénytől, mely tűzőn ragyog, homályba hull a déli ég: szívjuk szívünkbe lelkesen (a Szentlélek) kegyelme lángját s erejét!" (*Az imaórák liturgiája*, Napközi imaóra himnusza, délben)

Erő! Minél jobban engedjük őt érvényesülni, annál több lesz bennünk az erő.

6. Engedjük, hogy **beleáradjon szívünkbe a Szentlélek!** Mennybemenetele előtt Jézus azt mondta: *Elküldöm rátok Atyám megígért ajándékát. Maradjatok a városban (Jeruzsálemben), amíg erő nem tölt el a magasból titeket* (Lk 24,48-49). A szent városban kell maradnunk a Szűzanyával, és közösségben az apostolokkal, meg Jézus többi tanítványaival. Ebben a Szentlélek által egybegyűjtött közösségben részesülünk mi is Isten Szentlelkének erejében.

Feltámadása után is megismétli az Úr Jézus ezt a tanítást, mert annyira fontosnak tartja tudatosítani számunkra, hogy kicsoda a Szentlélek: *Amikor a Szentlélek leszáll rátok, erőben részesültök, és tanúságot tesztek rólam Jeruzsálemben, s Júdeában és Szamáriában, sőt egészen a föld végső határáig* (ApCsel 1,8). De jó, hogy mi már Jézus feltámadása után élhetünk a szent városban, az Egyházban! De jó, hogy Isten már kiárasztotta ránk az erőt, a Szentlelket!

Ahogyan az erőtlenség is egy láthatatlan tényező az ember életében, úgy az erő is külső szemmel láthatatlan, de a hatásait jól le tudjuk mérni. Az erőtlenség ugyanis az eredménytelenségben nyilvánul meg, az erő pedig a jó cselekvésében. *Isten nem a félénkség lelkét, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk* (2Tim 1,7).

Ha valaha is volt bennünk, vagy van bennünk, vagy lesz bennünk erőtlenség és félénkség, akkor gondoljunk mindig az isteni ígéretnek erre az Ajándékára, Akit megkaptunk, hogy legyen erőnk nekünk kisebbedni, illetve engedni, hogy Isten növekedjék bennünk (vö. Jn 3,30).

Az Apostol így mondja: *Amikor gyönge vagyok* (tudniillik a magam akarata teljesítésére), *akkor vagyok erős* (2Kor 12,10).

Ez a szeretetnek a gyengesége. Mint ahogyan a szerelmesek egymás karjaiba omlanak, úgy a lélek is Isten szent szeretetének ölelésében elalélhat, elgyengülhet. Milyen erős lesz a lélek-menyasszony, ha az isteni Vőlegény szerető ölelése tartja meg aléltságában, jegyesére való ráomlásában, szerelmébe való belesimulásában (vö. Én 8,5)!

Az istenszerelemtől elalélt lélek talán már nem lát földi tájakat, nem vesz észre földi szépségeket, de lehunyt szemmel is lát. Minden pórusán keresztül érzékeli a jegyeséből áradó szeretetet. Napnál is világosabban látja, hogy mennyire szereti őt isteni Jegyese.

Minél erőtlenebb a maga akaratának a teljesítésére, annál erősebb lesz benne Istennek ez a szeretet-lángolása.

Isten ugyanis bőkezűen adja a Szentlelket. Az Atya szereti a Fiút, és mindent az ő kezébe adott (vö. Jn 3,34-35). Lehet-e csodálni, hogy amikor az Atya a Fiún keresztül a Szentlelket is a mi szívünkbe adja, lángolni fog a szívünk, Istentől átjárt emberek leszünk?

Ahogyan Jézus mondja: *Akkor az igazak ragyogni fognak, mint a nap Atyjuk országában. Akinek füle van, hallja meg!* (Mt 13,43)

Hallgassuk meg Isten üzenetét az ő megerősítő szeretetéről, amelyet szívesen kinyilatkoztat nekünk:

Gyermekem, te most már tudod,
hogy' szeretlek én!

Mi pedig esdekeljünk esedezve:

Istenem, szeress még jobban engem
szüntelen!

P. Dr. Aczél László Zsongor atya

(Részlet a Marana Tha sorozatban nemrég megjelent *„A megvilágosodás imája – A szemlélődő ima útjai (V.)"* című kötetből.)

Dr. Richard Gallagher professzor új könyvében (A démoni ellenség) tanúsítja a démoni világ valóságát

(A cikk szerzője, Michael P. Orsi, a New Jersey-i Camden egyházmegye papja, jelenleg egyházi vezetőként szolgál a floridai Szent Ágnes plébánián. Házigazdája az „Action for Life" nevű, életbarát témákkal foglalkozó kábeltelevíziós sorozatnak, írásai számos publikációban és online folyóiratban jelentek meg.)

Gyakran megfigyelhető, hogy az ördög legjobb trükkje az, ha elhiteti velünk, hogy nem is létezik.

Ennek az egyik legnyilvánvalóbb jele, amikor az emberek megpróbálják újraértelmezni a Szentírás azon részeit, ahol Jézus szembeszáll a démonokkal.

„A bibliai időkben az emberek nem értették a betegségeket" – fogják mondani az emberek. – „Ezek valójában nem démonok voltak, csak olyan állapotok tünetei, mint az epilepszia vagy a mentális betegségek. De mivel azok, akik lejegyezték az eseményeket, nem rendelkeztek a modern tudomány vonatkoztatási rendszerével, csak démoni behatásként tudták értelmezni a történéseket."

A Szentírás pusztán orvosi szempontból történő értelmezésével azonban az a gond, hogy figyelmen kívül hagyja az élet lelki dimenzióját. A természetfeletti gonosz valóság. Az egyház Szent Mihályhoz intézett hagyományos imádsága a Sátánról és csatlósairól beszél, akik körüljárnak a világban a lelkek megrontására. És ez világosan jellemzi a fenyegetést, amellyel szembesülünk.

Ahogy van egy **mennyei birodalom**, amelyet az angyalok és szentek laknak, ugyanígy létezik a Sátán és démonai birodalma is. Ők utálják Istent és utálják a teremtését. Vagyis utálnak minket, akiket tönkre akarnak tenni és eltorzítani bennünk Isten képét és hasonlatosságát. Ezt vagy közvetlen támadással, vagy közvetett befolyásolással teszik.

De olyan sikeres az ördög megtévesztése, hogy a mai világban a lelki kérdések iránti kételkedés vált domináns szemléletté. Még azok is hajlamosak óvakodni a témával kapcsolatos érzelmeik felfedésétől, akik érzékelik az anyagi világon túli dimenzió valóságát.

Ezért külön elismeréssel adózunk Dr. Richard Gallaghernek, aki gyakorló pszichiáter és az orvosi egyetem professzora, aki jól dokumentált könyvet írt Démoni ellenségek címmel. Dr. Gallagher több évtizedes praxisára és szakmai hírnevére alapozva osztja meg velünk tapasztalatát olyan betegekkel kapcsolatban, akik ördögi befolyásolás vagy megszállás alatt állnak, vagy akiket különféle paranormális jelenségek sújtanak.

Az elmúlt huszonöt év alatt Dr. Gallagher megfigyelte az ilyen előfordulások növekedését, amelyet az Esquire Magazine-nak adott interjújában a hagyományos keresztény hittől való elszakadásnak tulajdonított.

„Amikor az emberek lemondanak a keresztény vallás gyakorlásáról, általában valamiféle helyettes hiedelem rendszert alakítanak ki" – mondta. – „Ez gyakran tartalmaz energiamezőkkel, okkult témákkal és szellemek látogatásával kapcsolatos elemeket. Sok ördögűző véli úgy, hogy az alternatív hiedelem rendszerek révén az emberek megnyílnak a gonosz erők és gonosz szellemek előtt olyan módon, amelytől a többi, vallásos háttérrel rendelkező ember védett."

Nem hagyható figyelmen kívül a csökkenő vallási hovatartozás és az okkultizmus növekedése közötti összefüggés. De a gonosz befolyás felismeréséhez nem szükséges különféle szertartásokhoz fordulnunk.

Például az új (amerikai) **közigazgatás** elkötelezte magát amellett, hogy az **abortuszok** minél könnyebben és a terhesség utolsó szakaszáig elérhetők legyenek. Ez meglehetősen abszurdnak tűnik akkor, amikor a felmérések azt mutatják, hogy a lakosság jobban szeretné korlátozni és szigorúbban ellenőrizni az abortuszokat.

Hasonlóképpen, az olyan morális megközelítések népszerűsége, amelyek tagadják mind az erkölcsi, mind a biológiai valóságot – közülük is legfőképpen a nemek különbözőségét –, egyértelműen sátáni ihletet sugall.

És vajon mivel magyarázhatók a kitartó tüntetések és garázdaságok, s a rengeteg elégedetlenség? A társadalom többségének az elutasítása mellett is az utcai erőszak folytatódik.

Vannak felismerhető jelek arra vonatkozóan, hogy az egyén démoni befolyás, megkötözöttség vagy megszállás alatt állhat. Az egyik erről árulkodó jel a **természetfeletti tudás**. Dr. Gallagher könyvében bemutat olyan embereket, akik idegen vagy ősi nyelveket beszéltek, amelyeket soha nem tanultak.

Egy másik jel a **szokatlan fizikai képességek**. Példa erre az az evangéliumi történetben szereplő ember, aki olyan erős volt, hogy láncokat tudott szétszakítani, senki nem tudta őt visszatartani. Vagy a szélsőséges esetekben előfordul levitáció, a gravitáció törvényének kiiktatása. Bár Dr. Gallagher azt mondja, hogy soha nem volt szemtanúja annak, hogy bárki is felemelkedett volna a földről, a könyvben arról számol be, hogy több ördögűző, akivel együtt dolgozott, hitelt érdemlően állítja, hogy látott ilyen jelenségeket.

Az egyén birtoklásán (megkötözöttségén) kívül van, amit Dr. Gallagher „elnyomásnak" nevez, ami nem más, mint a külső megjelenítésekre való rögeszmés figyelem. Ezek magukba foglalják az üvöltéseket és sikolyokat, a tárgyak spontán mozgását, valamint ismeretlen eredetű fizikai támadásokat, amelyek gyakran testi sérüléseket okoznak.

Végül vannak olyan emberek, akiknek az otthonát vagy környékét „fertőzik meg" démoni hatalmak – ezeket a köznyelv gyakran „kísérteteknek" nevezi.

Dr. Gallagher tanúságot tesz ezeknek a jelenségeknek a létezéséről. Ugyanakkor hangsúlyozza, hogy markáns különbségek vannak a démoni tevékenység és a pszichiátriai, legtöbbször szorongás eredetű zavarok között.

„De olyan időben élünk, amikor hazánkat, egyházunkat, sőt otthonainkat is démoni támadás éri. Soha életemben nem voltam még tanúja ennyi gonosz hatásnak a munkában, ekkora zűrzavarnak népünk életében, ennyi haragnak, annyi félreértésnek az erkölcsi igazságokról, a keresztény alapelvekről és mindarról, amit az egyház valójában tanít. Ez természetfeletti gonoszság. Ez az ördög műve. Ez a Sátán keze. És a Sátán rafinált. Gyakran közvetve vagy távolról dolgozik. Céljait akkor éri el a leghatékonyabban, ha nem hisszük, hogy valóban létezik. Ma egyfajta nemzeti ördögűzésre van szükségünk" – állítja az amerikai Dr. Gallagher, és ez imádsággal kezdődik. A Sátánra rá kell mutatni, azonosítani kell, és Jézus nevében megparancsolni neki, hogy távozzon.

Michael P. Orsi

„Drága Gyermekeim!

Ez a felelősség ideje. Fogadjátok el üzeneteimet, és felelősségteljesen éljétek meg! Térjetek vissza fiamhoz és az imához! Gyermekeim, engedjétek meg Istennek, hogy a szívetekhez szóljon! A sátán uralkodni akar és tönkre akarja tenni az életeteket. Gyermekeim, legyetek állhatatosak, bátrak, türelmesek és erősek a szentségben. Veletek vagyok, és mindnyájatokat megáldalak anyai áldásommal. Köszönöm, drága gyermekeim, hogy ma is válaszoltatok hívásomra!"

(2021. áprilisi, Ivan látnoknak adott medjugorjei üzenet)

Bizalom Istenben

TANÚSÁGTÉTEL

Keresztény családba születtem, amely pont a lelkes megtérés korszakát élte. Nekem teljesen természetes volt, ahogy a szüleim ezt átadták, hogy minden este imádkozunk, olvassuk a Bibliát, van egy hit, ami gyerekként a testvéreimmel – két öcsémmel és két húgommal – a nehézségeken átsegít, a nehéz pillanataimban tudok valahova fordulni és ez segít. Ez nagyon sokáig működött az életemben, de eljött egy olyan pillanat, amikor egészen más dolgok kezdtek el érdekelni, és az egész hit, amit akkor éltem, kezdett kisiklani a kezeim közül. Ugyanakkor adva volt a biztos családi fészek, ahol működött a hitélet, ez a keresztény élet, amit a szüleim nekem nagyon jól átadtak. De valahol én nem éltem, tehát egy bizonyos ponton túl én nem választottam ezt teljes szívemmel. Úgyhogy eljöttek az első nehézségek, az első kétségek. Amikor iskolába mentem, teljesen más valósággal találkoztam. Ott azt láttam, az a fontos, hogy ki hogyan öltözködik, ki milyen zenét hallgat, ki kinek a haverja, meg ki kit ismer és hogy is mondjam, emlékszem, hogy ez nagy törést okozott bennem. Emiatt nem tudtam hova tenni magam. Iskola után hazamentem, és megint láttam, hogy az egész család együtt imádkozik. Ez a két világ olyannyira különbözött egymástól, hogy ezt nagy traumaként éltem meg.

Nem tudtam igazából, hogy merre menjek, melyik az igazság, hova szeretnék tartozni. Igen, azt éreztem magamban, hogy nagyon szeretnék tartozni valahova, de hogy igazából hova, ezt nem tudtam. Nagyon sok gátlás is keletkezett bennem akkoriban pont ezek miatt a dolgok miatt. Nehezen barátkoztam srácokkal, többször iskolát kellett váltanom, elég sokszor probléma is volt velem, miközben azt hittem, hogy mindenki mással van probléma, nem velem. Igen, akkor szépen lassan kezdtem eltávolodni attól, amire a családom nevelt, izgalmasabbnak tűnt a srácokkal lógni.

Mindenki divatosan öltözködött, mindenkinek új telefonja volt, meg ugye mindig ez volt a téma. Valahogy engem is berántott ez a világ. Úgy éreztem, most nem az a fontos, hogy ki miben hisz, hanem hogy kin mi van, ki hogy jelenik meg, ki hogyan viselkedik és ki milyen zenét hallgat. Emlékszem, hogy ez lett a fontos számomra, ezekkel a srácokkal lógni, úgy öltözködni, mint ők, stb. Úgy éreztem, amit a szüleim szépen elvetettek bennem, nekem az nem segít többé, nem ad semmit. Én nagyon fiatalon elolvastam az egész Bibliát. Nagyon jól ismertem a Bibliát és mondtam, hogy ez nekem már semmi újat nem mond, én ezt kívülről tudom és ez nem segít semmit, ezért máshol kerestem a megoldást.

Voltak olyan pillanatok, amikor éreztem az űrt magamban, amit be kellene tölteni valamivel. Mindenféle más dologgal szerettem volna én is betölteni, elsősorban anyagi dolgokkal. Azt hiszem, még mielőtt a kábítószer-függőségbe belecsúsztam, az első ilyen függésem már az anyagi dolgok iránt voltak. Azt hittem, az lesz a fontos, hogy ha pénz van a zsebemben, vagy divatos cuccaim vannak, vagy megveszem a legújabb mobiltelefont, és amikor megszereztem az ilyen dolgokat, két napig boldog voltam. De hamarosan már nem voltam elégedett és valami más kellett, valami még újabb, vagy még drágább, vagy még több. S ez a mentalitás volt az, ami szerintem nagyon korán belevezetett a kábítószerek világába is. 14 évesen próbáltam ki először az úgynevezett könnyű drogokat, de utána 15 évig benne maradtam ebben a kábítószeres világban. Nagyon sok dolgot kipróbáltam. Már abban sem hiszek, hogy könnyű és kemény drog, mert én már a könnyűtől is eléggé olyan szinten voltam, hogy hát nem is tudom. Vannak, akik azt mondják, hogy igen, ezt mindenki használja, meg ez teljesen normális, de én ebben nem hiszek. Elkezdődött nálam is a mélyrepülés, elég mélyre kerültem. A barátaimmal, akiket követni szerettem volna, mindenféle dolgokat kipróbáltam. Úgy éreztem, hogy találtam valamit, ahova tartozom és most már boldog lehetek az én kis életemben, meg hogy szabad vagyok, mert azt csinálok, amit akarok.

Azt hittem, hogy ez a szabadság, pedig csak a függésekbe süllyedtem bele egyre súlyosabban és egyre gyorsabban. Pár év alatt eljutottam oda, hogy minden nap többször drogoznom kellett, mert nem tudtam helytállni a mindennapjaimban enélkül. És hát a család is egy nagy krízisen ment keresztül, aminek biztos, hogy egy

kicsit én is az oka voltam. De én ezt nem láttam, azt hittem, hogy amit csinálok, az teljesen normális, mindenki, aki körülöttem van, így él, úgyhogy nem nekem van problémám, hanem azoknak, akik elítélnek engem. Rengeteg haragot hordoztam magamban, meg lázadás is volt bennem. Mindenki mást okoltam azért, hogy én drogfüggő vagyok. A családom hibája, meg a rendszer, a politikusok meg ez és az. Mindig másra mutogattam, mindig mást szerettem volna okolni, de soha nem gondoltam bele abba, hogy valójában én voltam az, aki az anyaghoz nyúltam és nagyon sokáig folytattam.

Nagyon nehéz időszak következett, otthon is egyre inkább a **hazugságok**. Odáig süllyedtem, hogy nagyon sokat hazudtam, **loptam**, csak azért, hogy élni tudjam ezt az életformát. Idővel aztán észrevettem, hogy a szüleim szeretnék, hogy valami mégiscsak történjen. Édesapám egyszer csak közölte, hogy na, akkor most vagy elmész itthonról, vagy ha nem, akkor változtass valamin. Akkor a helyzet eléggé rossz lett. Emlékszem volt egy pillanat – a napszakokban nem nagyon voltam magamnál –, hogy a legkisebb húgom kilenc évesen azt mondta, hogy milyen fűszag van. Akkor szíven ütött, de nem jutott nagyon mélyre. De belém nyilallt, hogy nem egészen normális, amit csinálok. Hogy a kishúgomnak nyolc-kilenc évesen azzal kell szembesülnie, hogy a bátyja hozza ide a drogos haverjait. Meg hogy olyan dolgokat kell látnia meg hallania, ami nyolc-kilenc éves korú gyermeknek egyáltalán nem való. De ez is csak egy pillanatig tartott, aztán ugyanott voltam, ahol előtte, és eljött az a pillanat, hogy édesapám újra azt mondta, el kell mennem otthonról vagy pedig változtatnom kell valamin.

Akkor is tele voltam lázadó gondolatokkal, hogy márpedig nekem aztán senki ne mondja meg, hogy mit kell tennem, majd én azt teszek az életemmel, amit akarok, meg hogy nekem nincs is semmi bajom – majd elmegyek, az életem az én kezemben van. Tele voltam ilyen büszke gondolatokkal és úgy voltam vele, hogy hát jó, akkor én el is megyek. Még rájuk haragudtam, hogy hogy gondolhatnak ilyet, hogy dobhatnak így ki, mégiscsak a fiuk vagyok.

Azt nem voltam képes meglátni, hogy én mennyi mindent műveltem, mennyit hazudtam, mennyi mindent kellett elviselniük miattam. Például előfordult, hogy a rendőrök kerestek otthon, Ítélkeztem fölöttük meg haragudtam rájuk, de végül elmentem, s utána egyre rosszabb lett a helyzet. Igen, akkor volt egy munkám, így eltartottam magam, volt pénzem, azt is gondoltam, oké, én teljesen rendben vagyok, van egy állásom, van pénzem, van egy albérletem, amit fizetek, az életem a kezemben van, és azt csinálok, amit akarok. De egyre rosszabbul voltam, egyre inkább egyedül maradtam, egyre inkább kiégtem és egyre inkább úgy éreztem, hogy nincs értelme az életemnek. Körülbelül így éltem le 15 évet. Eljutottam 30 éves koromig és nem volt semmim, csak 15 éves kábítószer-függőségem. De ezt akkor így még nem nagyon láttam, nem akartam elfogadni, hogy nekem segítségre lenne szükségem, nem akartam belátni, hogy bármire is szükségem lenne. Igen, voltak pillanatok, amikor édesapám próbált meglátogatni, próbált hozzám beszélni, hozott egy rózsafüzért, vagy valami kis könyvet, vagy egy Bibliát. Elraktam valahova. Abba a fiókba, ahová az olyan cuccokat teszem, amikhez hozzá se nyúltam. De végül is azt hiszem, nagyon jó, hogy legalább nem dobtam ki, mert később aztán volt egy olyan pillanat, amikor úgy éreztem, hogy mégsem jó, amit csinálok.

Nap mint nap drogoztam, de már akkor sem voltam jól és így többször fölmerült bennem, hogy valamit tennem kellene, mert ez nem állapot. De nagyon gyönge voltam, **nem volt akaraterőm**, egyáltalán nem voltam képes eldönteni, hogy oké, most változtatnom kellene bármit is az életemen. Aztán jött egy váratlan esemény. Az történt, hogy édesapám meglátogatott és elmondta, hogy a húgomnak lesz az esküvője és jó lenne, ha el tudnék menni. Úgy voltam vele, hogy fúj, esküvő, meg templomba menni, már 15 éve nem voltam templomban. Mindig szerettem keménynek meg függetlennek látszani, meg menőnek. Még hogy én templomba menjek? Eleve arra gondoltam, csak a gyöngék járnak templomba, úgy szégyelltem, hogy én is ott legyek. Egyáltalán nem akartam elmenni. Kifogásokat próbáltam találni, de hát jól van, mégiscsak a húgom esküvője. Így nem tudtam magam kihúzni ez alól, végül elmentem.

Persze az se volt nekem könnyű, mert akkor együtt kellett utaznom a szüleimmel. Már nem voltam velük jó viszonyban, csak magamra gondoltam. Az se érdekelt, hogy mi van a szüleimmel, az se érdekelt, mi van a testvéreimmel, hogy a húgom megházasodik – én már csak magamra gondoltam. De végül megjelentem, felutaztam Pestre. Emlékszem, még az utolsó pillanatban is kifogásokat kerestem, hogy most elég rosszul vagyok, már két-három napja nem drogozok, hagyjatok békén, mindenféle elvonási tüneteim vannak. Végül beraktam a fülhallgatót, beültem a kocsiba hátra. Biztos a szüleimnek is volt ilyen gondolata, hogy hú, csak minden baj nélkül lemenjen ez az esküvő, nehogy ott valami jelenetet csináljon ez a fiú. Biztos megfordult bennük ez. És akkor elmentünk az esküvőre, ahol aztán valami történt.

Tizenöt éve nem voltam templomban. 15 év után ott a templomban először nagyon féltem, mert azt hittem, hogy rosszul fogom érezni magam. Azt hittem, hogy olyan nehéz lesz, olyan furcsa lesz. Végül ott voltam és egyáltalán nem éreztem magam furcsán. Sőt, mivel a szüleim nagyon komolyan kivették a részüket a Nyolc Boldogság Közösség alapításából, voltak olyan nővérek, olyan paptestvér, aki látott engem, amikor én még kicsi voltam. Találkozni az egész családdal nagyon erős élmény volt. Aztán elkezdődött a húgom esküvője, és láttam, hogy mindenki olyan boldog. Hallottam néhány imát, néhány éneket, amikre még emlékeztem

kiskoromból. Ez mind-mind olyan erős élmény volt, hogy csak ott álltam és éreztem, hogy azok a kétségek, amiket én éveken keresztül hurcoltam magamban, hogy mi van, ha Isten nincs, vagy ha van is, igazából meg se hallgat, vagy voltak olyan időszakaim, amikor a keleti dolgokban kerestem a hitet, energiákban hittem. Mindenfélében hittem már, összekutyultam mindent és ott és akkor ezek a dolgok mind eltűntek és éreztem, hogy **Isten van**. Emlékszem, hogy ott álltam a templomban, néztem föl, hallottam az énekeket és eltűnt az a kis kéreg meg fal, és éreztem, hogy most nyitott vagyok Istenre. Megszűnt számomra minden magam körül és azt éreztem, mintha Isten megszólítana: **HOL VOLTÁL? ÉN MÁR VÁRTALAK!**

Na, akkor teljesen kikészültem. Éreztem, hogy **Isten hív**, és Neki nem fontos az a 15 év, amit én a függőségeimben töltöttem, amikor beengedtem az életembe a gonoszt. Nem fontos neki mindaz, amit elrontottam az életemben, nem fontos neki az összes hibám, az összes gyöngeségem, a bukásaim, a kudarcaim, az, hogy megtagadtam Őt, hogy elfordultam Tőle. Ott és akkor rájöttem, hogy mindez Neki nem fontos, mert **Ő szeret engem**. Ha én képes vagyok újra Hozzá fordulni, képes vagyok újra elhinni, hogy tud nekem segíteni, akkor **az én számomra is van remény**!

Akkor, sok-sok év után a szüleim segítségét kértem, mert azt is éreztem, hogy egyedül nem leszek képes erre a váltásra. Onnantól kezdve nagyon gyorsan történtek a dolgok. Természetesen mondták, hogy segíteni fognak, próbáltuk kitalálni, hogy hogy legyen.

Elmentem egy **életgyónásra** 15 év után, s ez az életgyónás is segített visszaadni az abban való hitemet, hogy ez az egyetlen dolog, ami segíthet. Mintha még fizikailag is könnyebb lettem volna utána és pont emiatt éreztem, hogy igen, ez nekem már kiskoromban megvolt, csak vissza kell térnem ide. Kell, hogy legyen elég erőm ahhoz, hogy szépen lassan vissza tudjak térni, mert nagyon távolra kerültem. Ott voltak tehát a kegyelmek, de éreztem, hogy nagyon távol.vagyok és nem lesz könnyű ez az egész. **Segítségre szorulok!** Akkor ott 30 évesen beláttam, hogy igen, egyáltalán nem könnyű, de rengeteg ilyen kis apró dolog volt ott az esküvőn, éreztem. Ahogy hallgattam az Evangéliumot, abban is az volt, hogy aki a tanítványom akar lenni, az tagadja meg önmagát, vegye fel a keresztjét és kövessen engem.

Emlékszem, hogy ott álltam és mondtam, hogy ez nekem szól: itt vagyok 30 évesen és semmit nem értem el az életemben, a 15 éves drogfüggésemen kívül nincs semmim. Az iskolát is otthagytam, nem végeztem el semmit, semmi nem lett abból, amit 30 éves korra szerettem volna elérni és akkor rájöttem, hogy igen, az egyetlen, amit tehetek, az ez: **visszafordulok Istenhez, és az Ő irgalmában bízva az Ő segítségét kérem**.

Végül nagyon gyorsan történtek a dolgok. Indult egy zarándoklat Medjugorjéba, végül én is úgy döntöttem, hogy megyek. Mert addigra már hírét vettem, hogy a szüleim nagyon sokat jártak oda, rengeteget imádkoztak értem. Igen, akkor évek után előkerült az a rózsafüzér, amit apám öt éve hozott nekem és mondtam is, hogy milyen jó, hogy nem dobtam ki, meg az a kis könyv, ami a Cenakolóról szólt, és végül elmentem oda egy zarándoklatra. Akkor nem gondoltam semmire, csak arra, hogy elmegyek, imádkozom a Szűzanyához, valamilyen módon segítsen megváltoztatni az életemet, akkor majd lesz valami. Elmentünk, meghallgattam egy tanúságtételt és azt se tudtam, hogy mit csinálok, de máris kérdeztem, hogy hogyan lehet ide belépni. Beszéltem a srácokkal. Emlékszem, hogy jól megvárakoztattak, de végül az lett, hogy én arról a zarándoklatról nem tértem haza többé. Még most is folytatom ezt a zarándoklatot, lassan öt éve, amire elmentem akkor Medjugorjéba, mert beléptem a Cenakolo közösségbe és ott kezdődött el a gyógyulásomnak a hosszú folyamata. Ott rájöttem, hogy nemcsak a függőségeimtől kell szabadulnom, hanem azoktól a dolgoktól is, amik odáig vezettek.

Ott egy nagyon komoly, nagyon egyszerű életet élünk, sokat imádkozunk és sokat dolgozunk, nagyon sokat vagyunk egymással. Komoly közösségi élet van ott, minden más dolgot kiszorítunk: nincs rádió, nincs tévé, nincs újság, nincs pénz, nincs mobiltelefon, mi vagyunk magunk közt és egy egyszerű életformában gyógyulunk. És emlékszem, hogy eleinte nagyon nehéz volt, nem értettem semmit, nem értettem a nyelvet, meg rengeteg gátlásom újra előjött és megint rájöttem, hogy egyáltalán nem az vagyok, akinek látszani szerettem volna, aki mindig menő szeretett volna lenni, meg erősnek, függetlennek látszani. Egy zárkózott, félénk fiú vagyok, aki azt se tudja, hogy hogyan barátkozzon másokkal. Emlékszem, hogy mentem is a kápolnába, mert igen sokat imádkozunk együtt a közösségben, de mindig azt ajánlják, hogy legyen egy személyes szentségimádásod, ahol a saját szándékaidért imádkozol és emlékszem, hogy azért kezdtem el imádkozni, hogy ezek a nehézségek múljanak el, hogy ezekkel meg tudjak küzdeni.

Kicsit még bennem volt a drogos mentalitás. Úgy képzeltem, hogy ha majd imádkozom, akkor egy ponton érzem majd az erőt és meg tudok küzdeni minden nehézséggel. Tehát imádkoztam, de minden egyes nap egyre nehezebb lett. Egyre inkább olyan helyzetekben találtam magam, ahol ezek a kis problémáim nagyon is kijöttek és nem tudtam, hogy mit kezdjek velük. Teljesen kivoltam és újra mentem a kápolnába és mondtam, hogy **Istenem, én nem még több problémát kértem, hanem azt, hogy valamilyen módon segíts megoldani ezeket a problémákat**. De végül, nem adtam fel az imádságot, s az imádságon keresztül jöttem rá, hogy **Isten pont azért teszi elém ezeket a problémákat, hogy megtanuljak velük megküzdeni, mert én egész életemben menekültem**. Mindig a könnyebbik utat akartam választani és soha nem tanultam meg szembenézni a problémáimmal, soha nem tanultam meg megoldani

egy nehéz helyzetet. Bármikor, amikor valamilyen nehéz helyzet volt vagy úgy éreztem, hogy na itt most bajban vagyok, akkor egyszerűen csak hátat fordítottam annak a helyzetnek és belemenekültem a drogokba.

Végül rájöttem, hogy igazából **én ezért imádkozom, ezért a sok nehézségért, mert így megtanulok megküzdeni velük, vagyis végül így 30 éves fejjel megtanulom, hogy milyen az, amikor ott kell maradni egy nehéz helyzetben és valahogy meg kell oldani.** És igazából arra is rájöttem, hogy a **bizalom Istenben** azt jelenti, **bíznom kell abban, hogy megérkezik a segítség, de az első lépést sokszor nekem kell megtennem.** Pont úgy, hogy nem látok semmit, mégis bele kell lépni a nagy semmibe, akkor is, hogyha úgy érzem, hogy szeretném látni, hogy hova teszem a lábam, mert sokszor az van, hogy bíznom kell, és lépnem kell és utána érkezik meg a segítség! Ezt a közösségben, a mindennapi életben nagyon sokszor megtapasztaltam. Rengetegszer kerültem olyan helyzetbe, ahol azt hittem, hogy na most már itt nem tudom, hogy mi fog történni, de lépnem kell és onnantól kezdve, hogy meg mertem tenni ezt a határozatlan kis lépést, utána megérkezett a segítség. Nekem az a kis lépés nagyon sokba került, de utána mindig volt valaki, aki közel állt hozzám, aki segített, vagy egyszerűen, ha az a probléma olyan nehéznek tűnt, onnantól kezdve, hogy megtettem az első lépést, már nem is volt olyan nehéz. Ezt annyiszor megtapasztaltam és azt hiszem ez is **isteni kegyelem**. Úgy gondolom, hogy **sokszor a nehéz helyzetben, amikor igazából nincs kedvünk, vagy el szeretnénk menekülni, vagy föl szeretnénk adni, pont akkor kell lépnünk**. Most boldog vagyok, szeretem Jézust, megtaláltam a békémet! Ámen!

Áron

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: A Szentlélek újjáteremti a szívünket 3

K.I.: A Szentlélek új emberré akar formálni 4

Dr. Molnár Gyula: Mária-jelenések az utóbbi századokban – 4. rész: Akita (Japán) I. 7

Marie-Benoîte ANGOT: A Megkeresztelve és az Eucharisztiából forrásozva 8

P. Dr. Aczél László Zsongor: Hogyan erősít meg bennünket Isten a Szentlélek által? 10

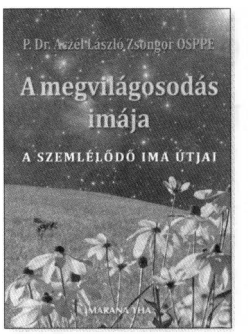
Michael P. Orsi: Dr. Richard Gallagher professzor új könyvében tanúsítja a démoni világ valóságát 13

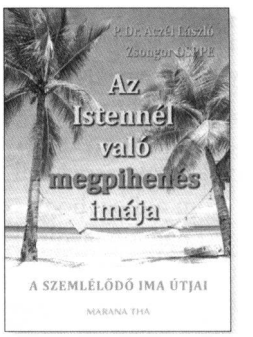
Áron: Bizalom Istenben (Tanúságtétel) 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el, Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- A MARANA THA SOROZAT LEGÚJABB KÖTETEI: **P. Dr. Aczél László Zsongor: A megvilágosodás imája – *A szemlélődő ima útjai V.*** (2500 Ft) és **P. Dr. Aczél László Zsongor: Az Istennél való megpihenés imája – *A szemlélődő ima útjai VI.*** (2000 Ft). A könyvek kaphatók az Emmausz Irodában (1146 Budapest, Thököly út 120.) és a katolikus könyvesboltokban.

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta

Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

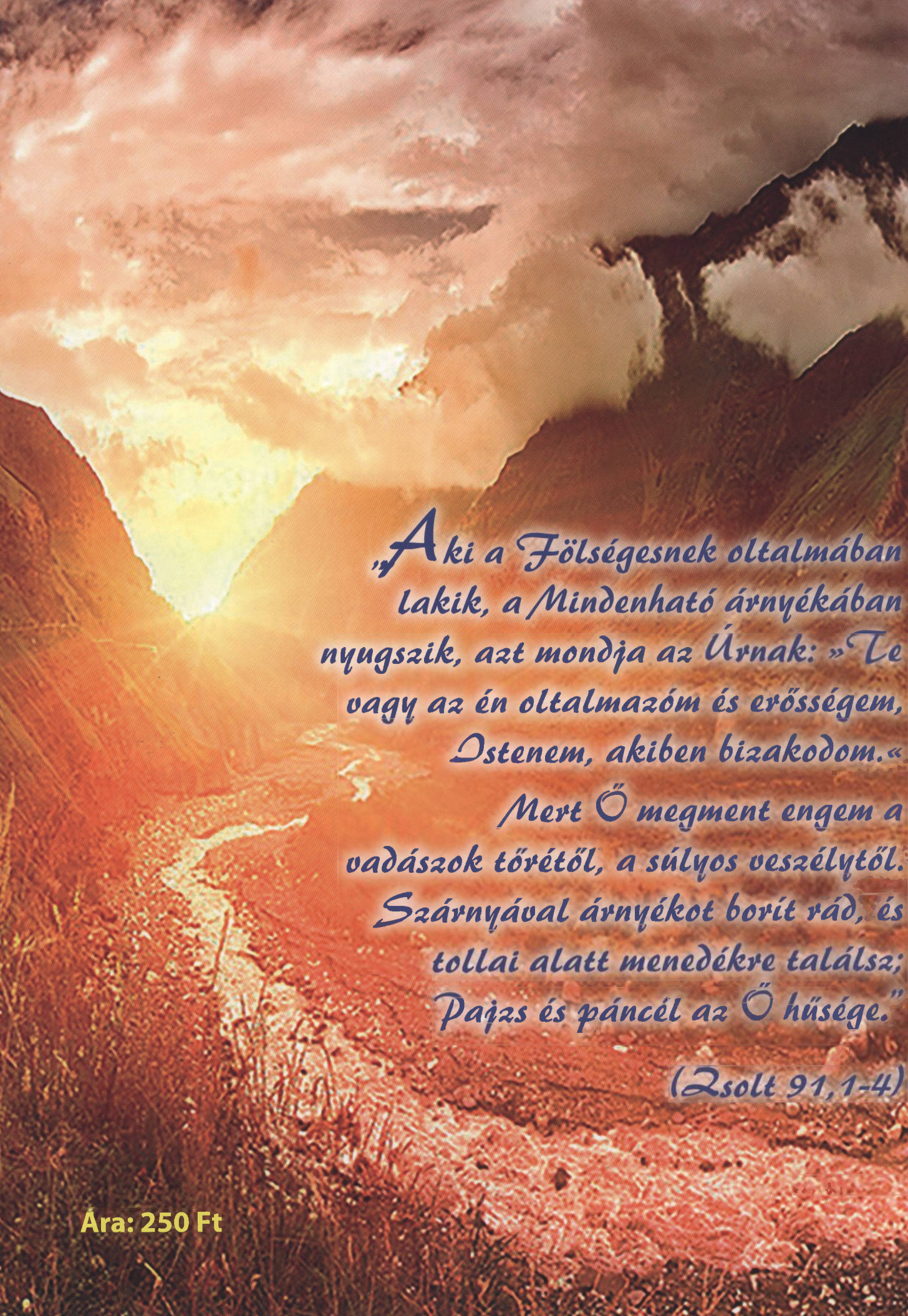
Készült: VIRTUÓZ Kiadó és Nyomdaipari Kft.

Felelős vezető: Tolonics Gergely

Szerkesztőség címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: zsuzsafierer@gmail.com

Részlet *Áron: Bizalom Istenben* című tanúságtételéből, amely az újság 15. oldalától olvasható.

„Aki a Fölségesnek oltalmában
lakik, a Mindenható árnyékában
nyugszik, azt mondja az Úrnak: »Te
vagy az én oltalmazóm és erősségem,
Istenem, akiben bizakodom.«
Mert Ő megment engem a
vadászok tőrétől, a súlyos veszélytől.
Szárnyával árnyékot borít rád, és
tollai alatt menedékre találsz;
Pajzs és páncél az Ő hűsége."
(Zsolt 91,1-4)
Ára: 250 Ft